

eller med andre Ord: Fonden vil blive forringet. Der staar nemlig i § 6, at Købesummen — som ikke skal udbetales kontant — skal forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. Hvis Købesummen nu blev udbetalt kontant, saa kunde de paagældende, altsaa Præstelønningsfonden, købe Kreditforeningsobligationer til en Kurs, der vilde indbringe dem en Rente af 5 pCt. Det vil altsaa sige, at ved dette Lovforslag forringes Præstelønningsfondens Indtægter med $\frac{1}{2}$ pCt. af Købesummen. Jeg forudsætter, som det er blevet sagt, at Staten maa betale det Tab, som Præstelønningsfonden lider. Ved dette Lovforslag vil man dog forhaabentlig ogsaa værne om Præstelønningsfonden, og særlig nu, hvor Præstelønningerne formentlig bliver forhøjet og Menighederne gennem den foreslaaede Kirkeskat kommer til at betale betydelige Beløb til Fonden, gælder det om at værne om de Indtægter, som denne har. Jeg har kun med disse Ord villet give Udtryk for, at hvis det viser sig, at jeg har Ret i, at Præstelønningsfondens Indtægter bliver forringet her, maa det være Statskassens Pligt at dække Fonden for den Forringelse, den faar i Indtægter.

Ordføreren (Bækgaard): Overfor den sidste ærede Taler (Oluf Jensen) vil jeg blot bemærke, at efter min Formening vil det bero paa et Skøn, hvorvidt Præsteembedernes Indtægter vil blive forringet. Jeg tror knapt, at det kan konstateres, at de vil blive forringet med $\frac{1}{2}$ pCt., det kan jo beregnes efter forskellige Maader, men efter den Statistik, som fulgte med Forslaget, da det blev fremsat i Folketinget, ses det, at $4\frac{1}{2}$ pCt. fuldt ud kan dække de Indtægter, som Forpagtningsafgifterne har givet.

Jeg finder i øvrigt ingen Anledning til at gøre mange Bemærkninger. Kun vil jeg sige til den højtærede Kirkeminister, angaaende Spørgsmaalet om, hvem der ejer Præstegaardsjorderne, at de lærde jo er uenige om dette Spørgsmaal. Den højtærede Kirkeminister henviste til forskellige, som han mente at kunne støtte sig til, og jeg mener ogsaa med Rette at kunne støtte min Opfattelse paa tidligere lærde. Jeg kan f. Eks. henvise til det kirkelige Udvalgs Forhandlinger, til Forhandlinger, der førtes i Landstinget i 1860 og 1861 om dermed beslægtede Spørgsmaal, og til Forhandlinger i 1849 i den grundlovgivende Rigsforsamling, hvor der ogsaa gjorde sig forskellige Opfattelser gældende angaaende dette Spørgsmaal.

I øvrigt skal jeg kun gentage, at jeg vil anbefale det høje Ting at stemme for de af Flertallet og af Kirkeministeren stillede Ændringsforslag.

S. Rasmussen: Jeg kan slutte mig til, hvad der nu blev sagt, men jeg vil dog gerne tilføje, at dette Spørgsmaal vist ikke er saa ligetil at afgøre; det forstod jeg ogsaa paa den højtærede Kirkeminister. Naar heller ikke Kammeradvokaten uden videre har kunnet afgøre Spørgsmaalet, og Kirkeministeren ogsaa selv mener, at det rettelig bør henvises til Domstolene, maa det dog være et Spørgsmaal, som ikke saadan uden videre kan afgøres, og det er kun det, jeg har villet hævde. Vi kan endnu staa hver med sin Mening om, hvem der ejer Præstegaardene. Foreløbig har jeg den Opfattelse, at Præstegaardene nærmest tilhører den Menighedskreds, hvori de ligger, og derfor har vi stillet vort Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Menighedsraadene her maa have en afgørende Indflydelse. At Menighedsraadene i nogen særlig Grad skulde forringe Muligheden for Udstykning af de Arealer, som her bliver stillet til Raadighed, tør jeg ikke udtale mig om, men jeg tror dog, at Menighedsraadenes Medlemmer er Folk, som har Øje for det nyttige i, at de Præstegaardsjorder, der virkelig egner sig til Udstykning, ogsaa bliver givet fri til Udstykning. Den Tro har jeg til Menighedsraadene rundt omkring i Landet. Naar det nu er blevet sagt af yden ærede Ordfører (Bækgaard), ligesom det er blevet hævdet af det radikale Parti — saa vidt jeg forstod —, at man særlig bør lovgive af Hensyn til de Folk, som skal have Jorden, saa maa jeg dog sige, at man ogsaa bør tage Hensyn til de Folk, som ejer Jorden. Jeg synes alligevel, det er ganske mærkeligt slet ikke at tage Hensyn til det Krav, som stilles fra saa stor en Del af Menighedsraadene i Danmark. Man kan ikke med nogen Ret afvise et saadant Forlangende, thi man skal dog ogsaa lovgive for de Folk, som repræsenterer Menighedsraadene. Jeg antager, at baade den ærede Ordfører og Socialdemokraterne og de radikale vil indrømme mig, at ogsaa de Mennesker skal indenfor Lovgivningens Rammer.

P. Bojsen: Der faldt en Ytring fra den højtærede Kirkeminister, som undrede mig. Denne Ytring gik ud paa, at den Maade, hvorpaa de vordende Husmænd vil komme i Besiddelse af Jord og fremtidig skal